

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΜΒΑΡΟΝΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ. Έν Αθήναις φρ. 15.— Έν δε ταίς Ισπαρχ. φρ. 16.— Έν τῷ Εξωτ. φρ. 25.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

—ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ΟΔΟΣ ΜΟΥΣΩΝ, Αριθ. 4, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλίμονος παρὰ τὴν Πλατεῖαν Συντάγματος.—

ΣΚΕΨΕΙΣ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΑΡΑΣΗΜΩΝ.

Έν Ἑλλάδι ἵνα παρασημοφορηθῆς ὀφείλεις προηγουμένως νὰ πρεθῆς τοῦλάχιστον τὸ ἡμισυ ἐκ τοῦ Δεκαλόγου τοῦ Μωσέως.

Παρασημοφορεῖται ὁ ἰατρός ὅστις διατάσσει εἰς τὸν ἀσθενῆ κλυστήριον, παρασημοφορεῖται ὁ φαρμακοποιὸς ὁ παρασκευάζων τὸ κλυστήριον· κατὰ δικαιότερον λόγον ἀξίζει νὰ παρασημοφορηθῆται καὶ ὁ ἀσθενὴς ὁ ὑφιστάμενος τὸ κλυστήριον.

Ὀλίγαι ἀκόμη ἑκατοστύες παρασήμων καὶ εἰς τὸ Ἑθνικὸν Λεξικὸν θὰ εἰσαχθῆ ἡ φράσις : τοῦ σχολιοῦ καὶ τοῦ παρασημου.

Έν ἡμῖν Βασιλεὺς καὶ ἐσηκονόμου κανένα πρῶτὴ με βάρυ μαχμουρλοῦκι θὰ ἐζήτουν νὰ ὑπογράψω διάταγμα δι' οὗ οἱ Ἕλληνες μου ὄλοι θὰ ἐκηρύσσοντο ἱππῶται.

Διότι δὲν γνωρίζω τίς Ἕλληνας δὲν δύναται νὰ εἴπῃ ὡς ὁ Ταξίρχος κ. Σαράβας : Σὲ περιμένω εἰς τοὺς Φιλίππους, χωρὶς διόλου νὰ περιμένῃ ;

Ετοιμάζω καὶ ἐγὼ τοὺς τίτλους μου διὰ νὰ συμπεριληθῶ εἰς τὸν προσεχῆ κατάλογον νέων ἱπποτῶν.

Σὰς ἐκμυστηρεύομαι μερικούς :

Ὁ βίος μου διανέμεται ἐξ Ἰσου ὡς νὰ ἦσαν δύο μισηοκάρικα ψωμιά μετὰξὺ τῆς κλίνης μου καὶ τοῦ καφενεῖου τοῦ Γιαννοπούλου.

Κυκλοφοροῦν εἰς τὴν ἀγορὰν διαμαρτυρημένα καὶ μὴ περισσότερα συναλλάγματα μου ἀπὸ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς μου. Διὰ νὰ μὲ πιστεύσητε, σὰς λέγω ὅτι εἶμαι ὀλίγον φαλακρός.

Ἔσπασα τὰς κεφαλὰς τεσσάρων ψωριάρηδων, αἱματοκύλισα δύο λωβιασμένους καὶ μίαν γυναίκα.

Εὐρέθην μάρτυς εἰς εἴκοσι πέντε καυγάδες, οἵτινες θὰ ἔλθουν εἰς αἱματοχυσίαν ἐὰν δὲν τοὺς προσλάβανε πάντοτε ἡ περίπολος.

Ἦπῆρξα μέλος μυστικῶν ἐταιριῶν εἰς ἃς ἐπίναμε βωσικὸ τσάκι καὶ ἐβουτούσαμε ἀγγλικὰ μπισκοτινία.

Ἔχω μνηύσεις ἐναντίον μου ἀπὸ ὅλα τὰ πεζοδρομια τῆς πρωτεύουσῆς καὶ μερικῶν ἐπαρχιῶν δοκιμάσαντα τὸ βάρος τῆς σπάθης μου.

Μεταξὺ τῶν τίτλων μου εὐρίσκεται ἐνυπόγραφος διὰ βεβχίωσις τοῦ κυρέως μου ὅτι δύναται νὰ περάσῃ τὸν μύστακά μου ἀπὸ τὴν τρύπαν τῆς λεπτοτέρας βελόνης.

Διὰ νὰ κατωρθώσω τοῦτο, κοιμῶμαι πάντοτε ἀνάσκελα, ἂν καὶ φίλος ἰατρός μου εἶπεν ὅτι ἡ συνήθεια αὕτη κτυπᾷ σ' τὸ κεφάλι.

Ἐκυνήγησα προίκες ἀπὸ τὴν ἰσχυοτέραν ὡς τρυποκάρυδο μέχρι τῆς παχυτέρας ὡς καπὸνι καὶ ἐπέτυχα μίαν μετρίαν τὴν ὁποίαν ἐροκάνισα τοὺς πρώτους ἐξ ἡμῶν.

Ἔχω καὶ ἄλλους τίτλους μὴ ἐπιδοχομένους δημοσιότητα.

Τί λέτε ; Δὲν ἐπαρκοῦν οἱ φανεροὶ μόνον ;

Εἰς τὸ κοιλίων παρασημοφορούμεθα παρὰ τῶν γυναικῶν ἐν τῇ πολιτικῇ διὰ τῶν γυναικῶν.

Τὸ μόνον σῶμα τοῦ στρατοῦ τὸ ὁποῖον παρασημοφορεῖται ἀφ' ἐαυτοῦ εἶναι τὸ ἱππικόν.

Διὰ τοῦτο ἡ κυβέρνησις ἐξ ἀφηρημάδας ἀπένειμε παράσημα εἰς τοὺς κυρίους Σοῦτσον καὶ Μχυρομιχάλην.

Εἰς τὸ αὐτὸ σῶμα ἀνήκουσιν ἡ Ὁθωνίστρα, ὁ Ντόκ, ὁ πρίγκιψ Ἀθερινόπουλος καὶ ὁ κόμης Δὲ Κάστρος.

Ἡ γαλλικὴ γλῶσσα διακρίνει cavaliers καὶ chevaliers.

κατ' αναλογίαν ἡμεῖς ἔχομεν ἀναβάτας καὶ ἐπιβάτας.

Ἐμαθα ἀπὸ τὸν στενὸν μου φίλον ἅγιον Πέτρον ὅτι εἰς τὸν ἄλλον κόσμον ὅπου ἐπικρατεῖ ἰσότης ὅλοι οἱ ἰσπότης ὁδηγοῦνται κατ' εὐθείαν . . . εἰς τοὺς σταύλους, μαζὺ μὲ τοὺς ἵππους των.

Συνήθως οἱ σταυροὶ διανέμονται ὑπὸ στραβῶν.

Μισάνθρωπος.

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΕΝ ΣΥΡΩ.

«Στ' ἀφωρισμένο τὸ χωρὶ τὸ Μάϊ βρέχει,» λέγει κοινή τις παροιμία.

Εἰς δὲ τὴν Σύρον μας τὸν Ἰούλιον χορεύουν. Ἦ τῶρα πῶς νὰ ὀνομάσωμεν τὸ τόπον, ὅπου χορεύουν τὸν Ἰούλιον;

Δὲν φρονῶ νὰ ἦναι κολακευτικὴ ἢ ὀνομασία, ὅπως λάβη τις ὑπ' ὄψιν ὅτι τὸν Ἰούλιον μῆνα βέπουσι πρὸς κίνησιν μᾶλλον τὰ πνεύματα παρὰ τὰ σώματα.

Ἐν τούτοις ἐχόρευσαν χθές καὶ ἐχόρευσαν καὶ καλὰ πρὸς μεγίστην εὐχαρίστησιν τῶν περιπατητῶν τῆς πλατείας μας, οἵτινες ἐθεώρουν ἐκ τῶν παραθύρων τὴν διήγησιν τῶν κεφαλῶν καὶ τῶν ἐνιγκαλισμένων σωμάτων στροβιλιζομένων, καὶ ἐνόμιζον ὅτι ὁ Δουλιὸς κά-

μνει πειράματα τοῦ καταποντισμοῦ του, διότι μεταξὺ τῶν χορευόντων διακρίνονται καὶ χρυσα γαλόνια Ἰταλῶν.

Ἡ χθεσινὴ ἡμέρα ὑπῆρξεν ἡμέρα συγκινητικῶν ἀποχαιρετισμῶν, γενομένων πανταχοῦ τῆς πόλεως μας μὲ βιολιά, κιθάρας, μαντολίνα φλόουτα καὶ γαδαροφονάρας παρὰ τῶν κυρίων ἀξιωματικῶν καὶ ὑπαξιωματικῶν τοῦ ἰταλικοῦ ναυτικοῦ, οἵτινες ὡς πρὸς τοῦτο τὸ κερφάλαιον ἐξέλαβον τὴν Σύρον ὡς ἐλευθέραν Κέρκυραν.

Φαντάσου, ὅτι δὲν εὗρισκα τόπον τὸ ἐσπέρας νὰ μεταβῶ εἰς τὸν οἶκόν μου, διότι καὶ ὁδοὶ εἶχον καταληφθῆ ἀπὸ τοὺς κανταδόρους Ἰταλοῦς, οἵτινες ἔλυν τὴν νύκτα δὲν μ' ἀφήκαν νὰ κοιμηθῶ. Ἀλλοίμονον εἰς τὸν ὅστις ἦνοιγε τὸ παράθυρόν του διὰ νὰ πάρῃ φρέσκο.

Ἐκολλοῦσαν ὑπ' αὐτὸ καὶ τὸν ἐξεκούφαινον.

Ἐν τούτοις σήμερον ἀνεχώρησαν οἱ συμπολιταὶ μας οὗτοι, περὶ τὰς 5,000, ἐπιβαίνοντες τοῦ στόλου των, διὰ τοῦ ἀγνωστον, διότι τὰς διαταγὰς των ἤνοιξαν περὶ τὰ πέντε μίλια μακρὰν τοῦ λιμένος.

Ὅταν ὁ στόλος ἠνοιχθῆ εἰς τὸ πέλαγος ἔλαβε τὴν διεύθυνσιν πρὸς τὴν Τήνον σήμερον τὴν μεσημβρίαν.

Ἦτο πολὺ φυσικὸν καὶ τὸ ἀνεμένανεν.

Πλὴν αἰφνης ἐν ᾧ ἐπλησίασεν εἰς ταύτην ἀνεκρούσε πρῦμνον, καὶ ἔλαβε τὴν διεύθυνσιν τῆς Μυκόνου.

Τὰ σχόλια ἤρχισαν.

— Ἡ Παναγία ἰσως ἔκαμε μακρόθεν τὸ θαῦμά της.

— Ὅχι, μεταβαίνουν εἰς Μύκονον διὰ νὰ προμηθευθοῦν τυροβολιές.

— Καλὲ δά. Ὁ πλοίαρχος τοῦ Palestro, ἐπειδὴ τοῦ ἔγειναν παρατηρήσεις, διότι πέρυσιν ἐσύλλησε τὰς ἀρχαι-

ΕΠΙΦΥΛΙΣ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

Ἡ ΠΡΩΤΗ ΝΥΞ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ.

(Ἐκ τοῦ ἡμερολογίου γυναικὸς νεογέμου).

(Συνέχεια καὶ τέλος.)

Ὁ κάποιος οὗτος, ὅστις ἐφαίνετο ὀλισθαίνων ἐπὶ τοῦ τάπητος, ἐπλησίασε εἰς τὴν κλίνην, καὶ ἠδυνήθη νὰ διακρίνω, διὰ τοῦ κανθοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ μου, τὴν σκιάν του ὀλόκληρον διαγραφομένην ἐπὶ τοῦ τοίχου. Ἄλλ' ἐν τῇ σκιά ἐκείνῃ ἦτις μοῦ τὸν ἀναπαρίστα κατὰ κρόταφον, ἢ μύτη του εἶχε τὸσον ὄγκον ὥστε ἐν μέσῳ ὅλης μου ἐκείνης τῆς παραχῆς δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ γελάσω. Περίεργον! πῶς αἱ μικραὶ αὐταὶ λεπτομέρειαι ἐπανερχονται εἰς τὴν μνήμην! Δὲν ἐτόλμων νὰ στραφῶ, ἀλλὰ κατέτριγον διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὴν σκιάν ταύτην ἣτις μοῦ παρίστα τὸν σύζυγόν μου· προσεπάθουν νὰ συναρπάσω ἐν αὐτῇ τὴν ἐλαχίστην τῶν κινήσεών του, προσεπάθουν ν' ἀνεύρω τὰς διαφορὰς ἐκφράσεις τῆς φυσιογνωμίας του, ἀλλὰ μάτην, ἀλλοίμονον!

Δὲν εἰξεύρω, μὰ τὴν ἀλήθειαν, πῶς νὰ ἐκφράσω διὰ

λέξεων ὅτι ἠσθάνομην τὴν στιγμὴν ἐκείνην· ἢ γραφίς μου μοῦ φαίνεται τὸσον χονδροειδῆς διὰ νὰ τὰ γράψῃ ὅλα ἐκεῖνα, καὶ ἐπειτα μήπως ἔβλεπον εὐκρινῶς ἐν τῇ καρδίᾳ μου; Ναι, ἀναμφιβόλως, ἠσθάνομην πολλὴν περιέργειαν νὰ εἰσέλθω τέλος πάντων εἰς τὸν ἀγνωστον αὐτὸν κόσμον, διὰ τὸν ὅποιον εἶχον συλλάβει τὸσους μυστηριώδεις ψιθυρισμούς, ἀλλὰ ταυτοχρόνως ἔτρεμον μὴ μοῦ ἀνοίξωσι ὀρθάνοικτον τὴν θύραν του. Ναι, ἀναμφιβόλως, ἦθελον ν' ἀνεγερθῆ δι' ἐμὲ ὁ μυστηριώδης πέπλος, ἀλλὰ μικρὸν κατὰ μικρὸν, ἀπὸ μίαν γωνίαν πρῶτον.

Οἱ ἄνδρες τὰ ἐννοοῦσιν ὅλα αὐτά; ἐννοοῦσιν ὅτι εἰς τὰς καρδίας ἀρμόζει βαθμιαῖος φωτισμὸς καὶ ὅτι ἂν τὸ ἡμίφως ἀφυπνίζει, ὁ φλογερὸς ἥλιος ἐκαμθαί καὶ φλέγει; Ἡ κόρη ἢ ὁποῖα τρεμουλιάζει εἰς τὴν γωνίαν της ἐκεῖ, μὴ νομίζετε ὅτι δὲν θέλει νὰ διδαχθῆ. Ὡ πολλοῦ γε καὶ δεῖ! ἔχει τάσιν, κελὴν θέλησιν, νοημοσύνην ζωηράν, εὐμαθεῖαν, εἰξεύρει ὅτι εὐρίσκεται εἰς ἡλικίαν καθ' ἣν ὅλα πρέπει νὰ τὰ μάθῃ· δὲν ἀποφεύγει οὔτε τὴν διδασκαλίαν, οὔτε τὸν διδάσκαλον· μόνον ἢ μέθοδος τῆς διδασκαλίας τὴν ἀνησυχεῖ. Φοβεῖται μήπως ὁ νέος ἐκεῖνος καθηγητῆς, ὅστις ἔχει τὸσον εὐρείας γνῶσεις, στρέψῃς ὑπὲρ τὸ δέον ταχέως τὰ φύλλα τοῦ βιβλίου καὶ λησμονήσῃ ν' ἀρχίσῃ ἀπὸ τὸ ἀφάσθητον.

Μέχρι πρὸ ὀλίγου, ὁ μνηστῆρ οὗτος ἦτο πεθίνιος, ταπεινός, πρόθυμος νὰ γονυπετήσῃ πρὸ αὐτῆς, κρῦπτων τὰς γνῶσεις του ὅπως κρῦπτει τις ἐν ἀμαρτήματι, ὀμιλῶν τὰν

ἔτητας τῆς Δήλου, ἥδη ἔλαβε μεθ' ἑαυτοῦ ἀνάλογον δύνανμιν, ὅπως ἀποτελειώσῃ τὸ ἔργον του.

— Δὲν μοῦ λέγεις βυθίζεται καὶ τὸ Palestro ὡς τὸν Δουίλιον;

— Ὅχι· Ἦκουσα ὅτι μόνον ὁ πλοίαρχος του βυθίζεται, ὅταν εὖρη μαλακά.

Ἐν τούτοις οἱ δημόται μας αὐτοὶ ἀνεχώρησαν, λαβόντες τὴν πρὸς νότον διεύθυνσιν.

Τοὺς ἀναμένομεν ὅμως εἰς τὰς ἐκλογὰς, ὅπως ἐξασκήσωσι τὰ πολιτικὰ των δικαιώματα ἐὰν τοὺς φρεσθοῦν οἱ Ἄγγλοι.

Вес.

ΦΡΟΥ - ΦΡΟΥ

Καὶ οἱ χωροφύλακες ἀπεργίαν εἰς τὴν Χαλκίδα! Δὲν ἐννοοῦσαν οἱ ἄνθρωποι νὰ συνοδεύσουν μερικοὺς καταδίκους εἰς Ναύπλιον· ἄς τοὺς ἐπλήρωσαν νὰ ἰδῆς πῶς θὰ τοὺς συνάδευαν· τί χωροφύλακες εἶνε ἀφ' οὗ δὲν παίρνουν λουφέ; Βεβαία ἔχετε δίκαιον, κύριοι χωροφύλακες, ἀπεργίαν, ἀπεργίαν! Μπορεῖτε μάλιστα νὰ κάμετε ἀπεργίαν μιά γιὰ πάντα; δὲν εἰξεύρετε πῶς θὰ μὰς ὑποχρεώσῃτε!

Τὸ ἐσπέρας τῆς Πέμπτης καὶ τῆς Παρασκευῆς τὸ Φάληρον ἦτο βεβουλισμένον εἰς βαθεῖαν νύκτα· ὁ ἥλιός του ὁ ἠλεκτρικός δὲν εἶχεν ἀνατελεῖ· ἐβλάφθη ἢ ἐκπέμπουσα αὐτὸν μηχανικὴ. Ἐκεῖνο τὸ φῶς τὸ ἀπλετον τὸ πλημμυρίζον ὄλην τὴν προκυμαίαν, καὶ εἰς τὸ ὅποιον ἤρχοντο

καὶ ἐκολύμβων τόσαι καὶ τόσαι καλοναὶ, ἦτο ἐσβεσμένον. Καὶ δὲν ἔβλεπες πλέον τὴν μαγευτικὴν ἐκείνην παρελασιν, μὲ τὸν ἐρυθρὸν βηματισμὸν, μὲ τὰς τολμηρὰς προσβολὰς τοῦ στήθους καὶ τὰς ἀκτινοβολίας τῶν ὀφθαλμῶν, μὲ τὴν φαινήν ἐκφρασιν τῶν προσώπων καὶ τὴν πλαστικὴν διαγραφὴν τῶν χυτῶν σωματίων· τίποτε, τίποτε δὲν ἔβλεπες· ὡσάν τὸ πένθος νὰ εἶχεν ἐκτείνει τὸν πέπλον του ἐπὶ τοῦ Φαλήρου· ἔβλεπες μόνον κατὰ σκιάς κινουμένας, καὶ ἤκουες μόνον κατὰ ψιθυρισμούς· καὶ δίχως νὰ θέλῃς ἐνθυμεῖσθαι τὴν παραμονὴν ἐπιούσαν κηδείας προσφιλοῦς νεκροῦ ὅτι οἱ γονεῖς καὶ συγγενεῖς συνέρχονται συντετριμμένοι ἐκ τῆς οὐνῆς ἐν δωματίῳ πενθίμως ἐσκευασμένῳ καὶ ἡμιφωτισμῷ, διότι ἡ λύπη δὲν ὑποφέρει τὸ πολὺ φῶς, καὶ ἀναμιμνήσκονται τοῦ νεκροῦ, καὶ θρηνοῦσι, καὶ ὀλοφύρονται, καὶ ὀλολύζουσιν ἐκεῖ, ἐν τῷ ἡμιφωτί. Τοιοῦτον ἦτο προχθὲς τὸ Φάληρον.

Ὡ! ναι, ἤρχιζε νὰ μυρίζῃ πάλιν ἡ ἀνοιξίς· ἐπανερχεται τὸ ἔαρ τῶν αἰσθημάτων· τὸ εἶχομεν εἶπει εἰς ἐν παρελθὸν φύλλον μας καὶ τὸ ἐπαναλέγομεν καὶ πάλιν· ὑπάρχουν ἀκόμη καρδίαι· καὶ μίαν ἀπ' αὐτὰς τὰς καρδίας ἦτο καὶ ἡ Κυριακούλα Ἀθανασίου. Ἡ δυστυχὴς κόρη! ἡγάπα! ὡς εἴτις ποτὲ παρὰ τὸν βάρβαρον τὸν διαχέοντα τὴν δηλητηριώδη καὶ δυσώδη ἀναπνοήν του, τὸν ἐξαπλοῦντα τὴν μαύρην καὶ εἰδεχθῆ ὄψιν του νὰ ἰδῆτε ἐν μικρὸν, τρυφερὸν ἀνθύλλιον, δειλὰ φυόμενον; ἐν μέσῳ τοῦ βορβοῦρου τούτου τῆς κοινωνίας μας ἀνέθαλεν ἢ καρδιά αὐτῆ· ἡγάπα πολὺ· ἡγάπα πρὸ πολλοῦ· ἡγάπα ἐκείνον ἐν ἐξέλεξιν ἢ καρδίᾳ της· ἕνα ἀπλοῦν τεχνίτην· ἀλλ' οἱ συγγενεῖς της δὲν τὸν ἤθελον αὐτόν· προσεπάθησαν νὰ σκάψωσι μεταξὺ αὐτοῦ καὶ αὐτῆς αἰώνιον χάσμα, ἀλλ' ἐσκαψαν τὸν τάφον της· ἐδηλητηριάσθη καὶ ἀπέθανε· καὶ

ἰδικὴν της γλώσσαν μὲ μυρίας ἐπιφυλάξεις· κατὰ πᾶσαν στιγμὴν θὰ ὑπέθετε τις ὅτι ἐμελλε νὰ ἐρυθριάσῃ. Αὐτὴ ἦτο βασιλίσσα· ἐκεῖνος ἦτο ὑπήκοος· καὶ ὅμως ἐξαφνα ἢ θέσις τῶν προσώπων μεταβάλλεται. Ὁ τῶς εὐπειθὴς περιστάσεις, ἢ θερμοτάτην συμπάθειαν, ἢ ἀκατανίκητον ὑπήκοος προσέρχεται κρῦπτων ὑπὸ τὸν βραχίονα ἐν ἀποστροφῇ. Ἄλλὰ διὰ νὰ γεννηθῆ ἢ συμπάθεια αὕτη, γνωστον, μυστηριώδες βιβλίον. Θὰ διατάξῃ; θὰ μειδιάσῃ; θὰ ἐπιβληθῆ; αὐτὸς καὶ τὸ βιβλίον του; Ἡ κόρη δὲν εἰξεύρει διόλου ὅτι καὶ ἐκεῖνος ὁ σοφὸς τρέμει, ὅτι εὐρίσκειται εἰς ἀμηχανίαν διὰ τὸ μάθημα τῆς εἰσαγωγῆς, ὅτι ἀπὸ τὴν συγκίνησιν τὰ χάνει, ὅτι εἶνε ξηρὸς ὁ λάρυγξ του, καὶ ὅτι κάμπτονται τὰ γόνατά του;

Πρῶτην τότε φορὰν ἢ καταλευκὸς ἀρετῆς τῆς φαίνεται ὀλίγον βαρεῖα, ἀσυνάρμοστος πρὸς ἑαυτήν, χρεμεινὸν ἐνδύμα. Ἄλλὰ πῶς νὰ τὰ ἐκφράσῃ ὅλα αὐτά; Τρέμει μὴ ἐννοηθῆ, καὶ τρέμει πάλιν μήπως δὲν ἐννοηθῆ. Ἡ καρδουλά της λέγει ναι, λέγει ὄχι, ταυτοχρόνως καὶ εἰσιπᾷ ἐγκλείουσα τὴν θύελλαν ἐν ἑαυτῇ. Δὲν θέλει νὰ φανῆ ὅπως διόλου κουτῆ, ἀλλὰ δὲν θέλει πάλιν νὰ φανῆ ἀτάραχος. Ὁ φόβος αὐτῆς μὴ φανῆ ὁ τρόμος της ἐπαυξάνει τὸ ῥιγὸς της. Ἦθελε νὰ προσποιηθῆ ὅτι κοιμᾶται, ὅτι ποιεῖ τὸ κεφάλι της, ὅτι λιποθυμεῖ ἔξαφνα . . . ; ἤθελε νὰ σπᾶσῃ τὸ πόδι της διὰ νὰ εὖρη θέμᾳ συνδιαλέξωσι· θὰ εἶδε τὰ ἡμίση τῶν ὠραίων ξανθῶν μαλλίων της διὰ νὰ εὖρεθῃ πάλιν, ὅπως χθές, ἔστω καὶ ἐπὶ στιγμὴν, καθημένη ἐπὶ σκίμποδος καὶ κρατοῦσα τὸ ῥιπίδιόν της. Ἄλλοίμονον! φιλιτάτη μου, τὸ πρᾶγμα εἶνε ἀδύ-

νατον, καὶ, πιστευσέ με, μὴν παραπονήσαι πάρα πολὺ. Νομίζω ὅτι τὸ πρῶτον τοῦτο βῆμα ἐν τῷ συζυγικῷ βίῳ, δύναται νὰ γεννησῇ, κατὰ τὰς συμπαρομοκρούσας περιστάσεις, ἢ θερμοτάτην συμπάθειαν, ἢ ἀκατανίκητον ἀποστροφῇ. Ἄλλὰ διὰ νὰ γεννηθῆ ἢ συμπάθεια αὕτη, ὅποιαν τέχνην, ὅποιαν ἐξυδέρκειαν, ὅποιαν ἀβρότητα καὶ συγχρόνως ἐτοιμόνοιαν πρέπει νὰ ἔχη ὁ σύζυγος! . . . Πῶς συνέβη καὶ εἰς τὴν πρώτην λέξιν τὴν ὅποιαν ἐπρόφερον ὁ Λεωνίδας, διελύθησαν οἱ φόβοι μου; Ἡ φωνή του ἦτο τὸσον γλυκεῖα, μοῦ ὀμίλησε μετὰ τύσης φαιδρότητος περὶ τῶν συμβάντων τῆς ἡμέρας! Ἐἶπον: «Εἶνε ἀδύνατον νὰ κρῦπτεται ἐν αὐτῷ ὁ ἐλάχιστος κίνδυνος!» Ἐνώπιον τύσης προσηνείας καὶ εὐθυμίας τὸ ὄχυνμα μου κατέρρευσε· ἐτόλμησα νὰ ρίψω ἐν βλέμμα λαθραῖον, ὑπὸ τὸ ἐφάπλωμά μου· τὸ εἶδον καθήμενον ἐπὶ τοῦ σκίμποδος, καὶ ἐδάγκασα τὰ χεῖλη μου. Καὶ τὴν ἀκόμην ἀπορῶ διὰ τὴν ὑπερβολικὴν δυσθυμίαν ἣτις μὲ κατέλαβε τότε. Ὅταν κανεὶς προσδοκᾷ νὰ τρομάξῃ, δυσχεστεῖται πολὺ ὅταν ὁ τρόμος βραδύνη νὰ ἔλθῃ. Πατὴρ ὁ Λεωνίδας δὲν ἦτο εὐφύεστερος, τρυφερώτερος, ἀβροφρονέστερος· ἦτον εἰσέτι ὁ ἄνθρωπος τῆς χθές. Ἡ αὐτὸς θὰ ἦτο τέρως ὑποκρισίας ἢ ἐγὼ θὰ ἦμην πολὺ ἐξημμένη κεφαλή.

— Ὅθ εἶσθε πολὺ κουρασμένη, ἀγάπη μου, μοὶ εἶπε, εἶμαι βέβαιος.

Ἡ λέξις ἀγάπη μου μοὶ ἐπροξένησε ῥιγὸς τι ἀλλὰ δὲν

τόρξ κοιμάται ήρεμος υπό τήν πυκνήν σκιάν του έρωτός της.

Η Γαλάτεια άρέσκει πολύ ή μουσική της δέν είνε πετακτή, κοκκέτα, ιδιότροπος, ήδυπαθής· άλλ' είνε μελωδικωτάτη, περιπαθεστάτη, πλήρης κελαρυσμών κρυσταλίνουνάματος· δέν ζητεί νά διεγείρη άνασύρουσα όλίγον τήν έσθητά της και δεικνύουσα τήν τορευτήν, τήν παχουλήν κνήμην της, άλλ' έχβάλλει τοιοούτον αίσηματικόν άναστεναγμόν ώστε σέ μεθύσει έξ έρωτος.

Η Ακασά άπό άριστοργήματος γλυπτικής μεταβάλλεται εις άηδόνα άνεξάντλητον εις λαρυγγισμούς· ή Jeanne Anitée γοητεύει διά τής άτημελήτου ένδυμασίας του Πυγμαλίωνος, διότι γλυκύτερον ήδει ή σάρξ της ή ή φωνή της. Τό ήσμα του χορού τό ακουόμενον έκ του βήθους τής σκηνής μυστηριωδώς είνε άρχαϊκώτατον τήν μελωδίαν· τό δέ του Δελαρός άν είνε έλληνικόν είνε έξάπαντος νεοελληνικόν διότι ένθυμίζει τό ρινόφθογγον ψάλσιμον χειροδικού, αί δέ στάσεις του ένθυμίζουσι τās στάσεις καλογήρου κάμνοντος έν κατανύξει μετάνοιας ή εύλογούντος.

Σήμερον μ. μ. θά έκδοθή ο δεύτερος αριθμός του Φιλολογικου παραρτήματος τής Εφημερίδος.

Κιψοτάτη και πολύ καλοτυπωμένη έξήλθεν έκ του τυπογραφείου τής Ένώσεως ή μελέτη του φίλου μας κ. Κ. Γ. Ξίνου «Η μονομαχία και τό Δίκαιον» Αρ' ού τήν αναγνώσωμεν θά σάς είπωμεν τήν γνώμην μας. Αν δέν άπκτώμεθ, είνε τό πρώτον έργον τό όποιον έκδίδει, εις βιβλίον ο τόσοσ πολυγράφος κ. Ξίνος.

Μετά τά συγχαρητήρια τής Νέας Εφημερίδος δέν είξέρω εις ποίον διαμένοντα έν Πόρω διότι άπέκτησε και δεύτερον υιόν, διατι νά μη περιμένωμεν νά ήλωμεν και συγχαρητήρια προς τόν τάδς αξιότιμον συμπολίτην μας διότι ή κυρία του έμεινεν έγκυος, ή δι' άλλα πράγματα άμέσως συσχετιζόμενα προς τήν γέννησιν και τήν έγκυμοσύνην;

ΕΚΘΕΣΙΣ.

ΧΑΔΖΗ ΜΟΥΡΑΤΗ

Περί του έν Αλεξανδρεία βομβαρδισμού.

Εις Αθήνας 5 Ιουλίου 1882.

Κύριε ήμη Κάνεσαι!

Βάϊ, βάϊ, βάϊ κιοπόγλου κιοπέκ! Ιστέκα μιζ στιγμή άναπνοή μου νά πάρω, ήβρακι μου νά σηκώσω, ψυχή μου στόν τόπο της νάρτη! Τρέκω άνταμ τρέκω άκόμα! Ισεισμός ήτανε, κατακλυσμός ήτανε, ντεύτερά παρούσια ήτανε, ντέν ξέρω τί ήτανε! Σεύμούρ μόνο άκουα, βερσαλάμ. Πρωί πρωί σηκώθηκα, όνειρο άνάποντο είντα· γιαγκήνια σέ ύπο μου είντα, λεηλασίας μεηλασίας είντα, σφαγαίς ιστέ φελλάχους με Άραμπή είντα. Μπουντανσορά μάτιχ μου έτριφα ναργηλέ Ιρεφα, ούλα είπα ψέματα είνκι, βράντυ φαί πολυ έφακα, ιστομάκι μου φορτωμένο ήτανε, όνειρο είντα! άμα αυτά λόγια νά πώ ντέν πρόφταξα ισσαρά μου τρεις πιταμαίς τινάκθηκα, ένκ μπουμ χίλιας οκάντες ήτανε, ντεύτερο άκούω, τρίτο, τέταρτο, ιστέ πέμπτο. — Άνέστη, Άνέστη φωνάζω —

μ' έτρόμαξε· πρώτην τότε φοράν μοι άπεκάλει ούτω, άλλ'ά τή άληθειά δέν ήδυνάμην νά τώ στερήσω τό δικαίωμα του νά ήμιλή κατ' αυτόν τόν τρόπον. Όπωςδ'ήποτε έκράτησα έπιφυλακτικήν θέσιν, και τώ άπάντησα άπλώς.

— Ω! νκι, είμαι καταβεβλημένη.

— Ήμην βέβαιος, προσέθηκε πλησιάσας προς έμέ· τά ματάκια σας κλείουν, γυναικούλά μου.

Αυτό τό γυναικούλά μου, αυτό καθ' έαυτό δέν θά ήτο τρομακτικόν, άν ο τόνος τής φωνής με τήν όποιαν τό έπρόφερε δέν ήτο καλμωδής. Μοι έφάνη ότι διεκρίνα λόγην όπισθεν βάτου.

— Φεύγω, φεύγω, έξηκολούθησε, έχετε ανάγκην ήσυχίας. Και όμως έπλησίασε προς έμέ περισσότερον. Έπειτα έκτεινάς προς έμέ τήν χείρά του τήν λευκήν: «Δέν θά μου δώσετε κ'ν τό χεράκι σας νά τό σφιχίω, φίλη μου, κ' εγώ δέν είμπορώ νά σταθώ άπό τόν ύπνον.» Τό πρόσωπόν του έλαβεν καταχθόνιον τινά εκφρασιν άλλ'ά πλήρη θελγήτρου, έν φ έλεγε ταύτα· είδα όλοφάνερα ότι μοι έψεύδετο ως σατανάς: Δέν ένύσταζε περισσότερον άπ' έμέ.

Όπως και άν είνε, έπραξα τό σφάλμα, τήν άπρονοησίαν (αυταί αι άπρονοησίαι πάντοτε προξενούν τās μεγαλειτέρας καταστροφάς) νά του άφήσω νά λάβη τήν χείρά μου ήτις έπλανήτο τυχαίως υπό τās δαντέλας τών προσκεφαλαίων.

Τήν έσπέραν εκείνην διετέλουν υπό τό κράτος νευρικής τινος συγκινήσεως έξαιρετικής, διότι έκ τής συνεπαφής ταύτης ήσθάνθη παραδοχόν τι συναίσθημα διατρέξαν άπό τής κεφαλής μου μέχρι τών ποδών μου. Ούχι διότι ή χείρ του Λεωνίδα είχε τήν άκλόνητα βελούδου· νομιζώ ότι τά φυσικά συναισθήματα ήμων τών γυναικών έχουσιν αιτίας άπολύτως αντίθετους προς τās σ' γκινούσας τούς άνδρας· ή χείρ του Λεωνίδα μοι έπρόξενει τήσιν ζωηράν συγκίνησιν άκριβώς διά τήν σκληρότητα της. Υπήρχεν έν αυτή τι τό στερρόν, τό άνδρικόν, τό ισχυρόν· έσφιξε τήν χείρά μου δυνατά όλίγον· τά δακτυλίδια μου, τά όποια έχω τήν μανίαν νά τά φορώ όλα, μοι έπρόξενησαν πόνον και—ποτέ μου δέν θά τό έπίστευα— ύπήρξα εύτυχής δι' αυτόν τόν πόνον, πολυ εύτυχής, ύπερ τό δέον ίσως εύτυχής. Πρώτην τότε φοράν ήσθάνθη θελγητράν τι άνεξήγητον, σχεδόν μεθυστικόν, έν τής στενής συνεπαφής προς τό δν εκείνο τό όποσον ήδύνατο νά με συντρίψη μεταξύ τών δύο δακτύλων του, και τοούτο έν μέση νυκτί, έν τή σιγή, άνευ δυνατής βοηθείας νά με συντρίψη, έμέ, παραδεδομένην, έγκαταλειμμένην. . . . Ητο φρικώδες και θελκτικόν.

Δέν τήν άπέσυρα τήν χείρά μου και τήν έπίλασε άλλ'ά τόσοσ παρατεταμένως! Τό ωρολόγιον έσήμανε τήν δευτέραν μετά τό μεσονύκτιον και ή τελευταία δόνησις του ήχου είχε παύσει πρό πολλού έν φ είσέτι τά χείλη του ήσαν εκεί παρασσόμενα υπό μικρών ταχέων κινήματων τώ

ντούλό μου Άνέστη λέανε—τρέκα πρόφταξε, χάτηκα, πέτανα, ούλα έκανα! Άνέστη πουτενά ντέν φάνηκε· πέτανε είπα τούς συκωρέσει! γιόξαμ κ'σουμάκια μου σιγά σιγά έβαλα άντερί μου, ζωνάρι μου, καλπάκι μου μα βρονταίς ντέν παύανε, άστραπίς ντέν παύανε. πόντια μου, κέρια μου, άπάνω άκάτω ούλα μέλη μου έτρέμανε! Ιστέκα είπα παρατύρι μου νά ντιούμε βρέκει; μα λόγχο αυτό ντέν είπα—Φωτιά! άκούω, άρτίκ παρατύρο μονάχο του άνοιξε! Μνήστητέ μου κύριε όταν έρτης έν τή βασιλεία σου είπα, ιστέ πόντια μου ισδέρκο κτυπάνα! Τζάνουμ τι είναι ένανε άλλονε βώτακα, μα κανείς ντέν μίλαε, ούλα ίσα κάτω σέ γιαλό τρέχανε! Λίγχο πέρασε ούλο σέ γιαλό έβερτήκαμε. Άλλά μπιλιζά βερσιν, Κύριε ήμηκάνεσαι, ισταυρό μου άκόμα κ'νω κοντύλι ντέν πάει μπρός νά γραφή μάτιχ μου τι είντανε! Όλος ντουναίς έμπομπούνιζε, ντακόςιοι φούρνοι μαζή καπνίζανε, φλόγες έργεσιν έβγαίνανε, γυναικες κλέανε, παιντιά μουγκρίζανε, φελλάχοι μελάχοι μπρούμιτα έπέρτανε, ιστέ ντεμενά έγκώ έμποίησα! Φαραώ είναι, είπα, Μωύσης, Άβραάμ, Ίσαάκ, Ίακώβ ούλο αυτοί άγιοι πατέρες μα φαμίλια είναι ούρανόθεν κατεβαίνουνε! άμα φάτ πυρ τοκατ έσθερκο μου ήρτε γιακούρ πεζεβέν άκουσα, ήμύτη μου σέ κώμα άκούμπησε, ιστόμα μου εκλείτε, άναπνοή μου κάτω έβγαίνε! Ίστερα σηκώθηκα, αυτιά μου βουίζανε γονατά μου τρέμανε, Σεύμούρ φρέιμούρ ούλοί λέανε.

— Τζάνουμ προφήτης ρώτησα, αυτός είναι; άλλη βολά όνομά του ντέν άκουσα!

— Καπετάν πασσα λένε είναι, άγγλο είναι, ζόρικο άντροπο είναι, Άλεξαντρεία μ'ομπκαρντάρισε, ρουτούνη ντέν τά άφήση.

— Που είναι άρτίκ αυτός είπα;

— Νά εκεί στή μέση θάλασσας είναι ούλον κόσμο έκαψε!

— Άνταμ Κεσιμούρ αυτός λόγια ντέν παίρ ει, άναφορά χίτο τίποτε ντέν άκούει, πουτενά ντέν φαίνεται; — Νά έντώ άπάνω Μεξ πήγαίνε Σεβμούρ νά ντρε, ένας λέει.

Τσαμπουκ άντεριά μου έσέκωσα, ίσα άπάνω άπάνω Μεξ λακωνιασμένος άνέβηκα. Χίτο τίποτε ντέν φάνηκε άμα άστραπαίς άνάφτανε βρονταίς ούλούτε μπουμπουνίζανε· άρτίκ φώναξα.

— Κύριε Ίσεύμούρ, Καπετάν πασα Ίσεύμούρ, Έφέντημ Άσεύμούρ, Κύριε τών ντυνάμεων Ίσεύμούρ, άνταμ σώπασε περά, τί βρονταίς έτσι; σ' άκούσαμε, ιστέκα τζάνουμ κ' έμας ν' άκούσης λιγάκι! Χωραντάντες αυταίς είναι; τζάμι ντέν άφησε, σπίτια ούλα γκρέμισες, φρούρια μούρια στάχτη έμποίησε, αυτιά μας μπιλλέμ σέ ήσυκία άφησε! Πολιτισμός αυτός είναι; Λευτεριά αυτή είναι; φτου άλλ'ά μπιλιζά βερσιν!..

Σώπασα λίγχο όντάν σορά άκρίνησα παλι.

— Τζάνουμ Σεύμούρ ψυχή σου λέγχο ντέν συλλογέσαι; ντόνι άπάνω σου ντέν εκεις, τεό ντέν πιστεύεις; βαγγέλιο ντέν νταβαζεις, μάκκιραν έντωκες μάκκιραν τά λάβης ντέν ξερεις;

Άρτίκ όλη μου φωνή όζω έβγανα

— Άμήν άμήν λέγχο ύμν. . . .

Κύριε ήμη κανεσαι, ντέν ξέρω πώς έντ' Άθήνα βρέθηκα, ένας ναύτης, ύστερα έματα, ζαπλωμένο τετραμελή με είντε, σέ Μπουμπουλίνα σέ Πειραιά με έβγαλε, βερσελάμ.

Κατίη Μουράτης

ντούλος σας.

Υ. Γ Λογικώτατο είντα, ίχερετίσματα!

όποια ήσαν τότα άδιόρατα φιλήματα, ύγρ'ά, θερμ'ά, φλογερά. Ησθάνθημν περί έμέ λάψεις πυρκαϊζές ήθελον νά άποσύρω τήν χείρά μου άλλ'ά δέν ήδυνάμην· τό ένθυμούμαί έντελωδ'ότι δέν ήδυνάμην· Τό μουστάκι του με ένέντα, τό άρωμα τό όποσον άπέπνεε έπηύζανε τήν ταρχήν μου. Ησθάνθημν τούς ρώθωνάς μου ύπανεγειρομένους άκουσίως μου, και προσπαθούσα, άλλ' εις μάτην, νά καταφύγω εις τό βελύτερον μέρος έμαυτής, άνέκραξα χαμηλοφώνως: «Προστάτευσέ με Θεέ μου, προστάτευσέ με όσον είμπορείς αυτήν τήν φοράν· μιζ σταλιά νερό, Κύριε, μιζ σταλιά νερό!» Περιέμεινα· καμμία προστασία δέν έφθασεν έξ ούρανοϋ. Μετά όκτώ ήμέρας μόνον ένήσα τās βουλάς τής θείας Προνοίας.

— Μαύ είπατε πώς νυστάζετε, έψιθύρισα με φωνήν τρέμουσαν. Όμοιάκα με ναυαγόν όστις δράττεται προς σωτηρίαν του ένα κουτί σπύρτα, τό όποσον έπιπλέει· είξευρα πολυ καλά ότι ο Λεωνίδας δέν θά έφευγε.

— Ναι, ένύσταζα, ψυχή μου, είπεν ο Λεωνίδας; πλησιάσας τήν κεφαλήν του προς τήν κεφαλήν μου, άλλ'ά τόρα διψώ, (και προσεκόλλησε τά χείλη του εις τό ούς μου και μοι είπε σιγά, σιγά) διψώ ένα φίλημα τό όποσον θά μοι δώσης σύ, Κατίνα μου.

Αυτό τό σ' ύπήρξεν ή αρχή τής καταστροφής, και συγχρόνως ή αύγή άλλης ζωής. Ο σύζυγος, ο έραστής θνήσκουσαν υπό τόν έναγκαλισμόν όστις έπηκολούθησε τό ένεφανίζετο, τό παρελθόν παρήρηγετο διά παντός, είσηρ· φίλημα τοούτο, όπερ ύπήρξε ή τελευταία και σιγηλή έχήμην εις τό μέλλον. Τέλος πάντων έπέρασα τά σύνορα, κατάλειψις του έαυτού μου.

ήμην εις ξένην χώραν! Ω! τό όμολογώ, νκι, δικτί νά ύποκριθώ; κατέπιον αυτό τό σ' και ήσθάνθημν ότι είσρηχτο έν έμοι και διεχέετο μακράν. Τά έχανα, τό ήσθάνθημν· άπέλυσα τό τελευταίον κλωνάκι τό όποσον με εκράτει εις τήν όχθην και κατ' έμαυτήν έλεγον: «Ναι, σέ άγαπώ· ναι, θέλω νά σέ ακολουθήσω· ναι, είμαι δική σου, δική σου, δική σου. Και έπανελάμβανον αυτό τό σ' κλείουσα τούς όφθαλμούς, έν φ ήσθάνθημν τό πρόσωπόν του πλησιάζον προς τό ιδικόν μου και τήν κόμην του είσερχομένην εις τήν κόμην μου.

Μία ιδέα μ' έτάραττεν άκόμη έσκεπτόμην ότι έξάπαντος ήγνώσει τί συνέβαινεν έν έμοι. Δέν ήδυνάμην έν τούτοις νά του τό είπω. Μ'ά τόν Θεόν, δέν ήδυνάμην. Νομιζώ ότι ύπόπτεισε όλίγον τήν έσωτερικήν μου ταραχήν διότι προσέθηκε μετά στοργής.

— Δέν θέλεις λοιπόν νά φιλήσης τόν σύζυγόν σου; αί; λέγε. . . θέλεις;

Και τό στόμα του ήτο τόσοσ πλησίον του ιδικου μου ώστε έφάνετο έρχόμενον εις προϋπάντησιν τών χείλεων μου.

— Ναι, τ'ώ είπον.

Είχα όμιλήσει με φωνήν τόσοσ αδύνατον ώστε ήλιζα ότι δέν θ' άκούση· άλλ' ήκουσε και ήσθάνθημν έμαυτήν θνήσκουσαν υπό τόν έναγκαλισμόν όστις έπηκολούθησε τό ένεφανίζετο, τό παρελθόν παρήρηγετο διά παντός, είσηρ· φίλημα τοούτο, όπερ ύπήρξε ή τελευταία και σιγηλή έχήμην εις τό μέλλον. Τέλος πάντων έπέρασα τά σύνορα, κατάλειψις του έαυτού μου.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ.

Μεταξύ δύο δικηγόρων :

— Φίλε μου, λέγει ο εις, πάντοτε κατά την προίαν συναντώ τον υπηρέτην σου, φέροντα δύο ποτά εις τὰ δωματίον σου. Πῶς; Σοῦ ἀρέσει νὰ τὰ διπλώνης; — Ω! ἀγαπητέ μοι, εἶμαι ἠναγκασμένος! Ὅταν πίνω τὸ ἓν ποτὸν, με κάμνει ὄλως διάφορον ἄνθρωπον ἀφ' ὅτι εἶμαι. Καὶ τότε φίλε μου, ἡ φιλοφροσύνη μὲ ὑποχρεοῦ νὰ περιποιηθῶ τὸν ἄλλον αὐτὸν ἄνθρωπον εἰς ὃν μεταβάλλομαι.

Ἐν τινι ἰχθυοπωλείῳ.

Ὁ ἰχθυοπώλης ἐπιδεικνύει ἐνώπιον ἐνὸς πελάτου του παμμεγέθη ζωηρότατον Σολομόν. — Κύτταξε ἐκεῖ περίφημον χρῶμα! Κύτταξε! — Ω! βέβαια! ἀπαντᾷ ὁ ἀκαλαίσθητος πελάτης. Τὸ βλέπω. Νομίζω ὅτι ἐρυθρία διὰ τὴν τεραστίαν τιμὴν ἣν ζητεῖτε δι' αὐτόν.

Περὶ τὰς ἀπόκρεω.

— Ε! Γιάννη! Πόσο ἐζύγισε τὸ γουροῦνι σου; — Καλὰ, καλὰ δὲν ζεύρω. Μόνον ζεύρω ὅτι δὲν ἐζύγισεν ὅσο ἐλογάριασα. Καὶ ἤμην βέβαιος ὅτι δὲν θὰ ἐζύγιζε τόσον.

Ἐντὸς Σχολείου :

Καθηγητής. Τίς ὁ δεύτερος νόμος τοῦ σκέπτεσθαι; Μαθητής. Οὐδὲν δύναται νὰ ὑπάρχη καὶ νὰ μὴ ὑπάρχη. π. γ. Αὐτὴ ἡ θύρα πρέπει νὰ ἦναι ἡ ἀνοικτὴ ἢ κλεισμένη, δὲν δύναται νὰ ἦναι καὶ τὰ δύο. — Ἐν ἄλλο παράδειγμα, παρακαλῶ. — Ἄλλο; ἄς λάβωμεν τὴν ἄλλην θύραν.

Ἐν τῷ ὑπογεῖω σιδηροδρόμῳ τοῦ Λονδίνου.

Εἰς κύριος κατέχων καὶ μεταχειριζόμενος ἐπὶ τινα χρόνον διαρκῆς εἰσιτήριον, ἐνόμισεν ὅτι τὸ πρόσωπόν του κατέστη τόσῳ γνωστόν, ὥστε ἦτο περιττὸν νὰ δεικνύη τὸ εἰσιτήριόν του. Ἡμέραν τινα ἐξήρχετο ἐκ τοῦ συνήθους σταθμοῦ του :

— Τὸ εἰσιτήριόν σας Κύριε! λέγει ὁ ὑπάλληλος. — Κύριε, εἰσιτήριον εἶναι τὸ πρόσωπόν μου.

Ἐν βυάκιον, καθ' ἣν στιγμὴν εἰσρέον ἐντὸς μεγάλου ποταμοῦ, συμμιγνύει τὰ ὕδατά του, ἐγκαταλείπει τὸ ὄνομά του, τὴν ὑπαρξίν του, λησμονεῖ ἑαυτὸ διὰ παντός, καὶ παραδίδεται εἰς τὸ μέγα βεῦμα, δίχως ἄλλο αἰσθάνεται ὅτι ἐγὼ ἤσθάνθην τότε· ἐν εἶδος θανάτου ὁμοιάζοντος πρὸς ἀνάστασιν. Δὲν ὑπῆρχον . . .

(Κατὰ τὸν Drog.)

Μαργιόλος

— Ἀλήθεια; Πλὴν ἔχω διαταγὴν νὰ τρυπῶ ὅλα τὰ εἰσιτήρια.

Καὶ ὁ τυπικώτατος inspector διὰ τοῦ γνωστοῦ ἐργαλείου του, καὶ ὅλης τῆς δυνάμεώς του, ἠκρωτηρίασε τὴν παρεῖαν τοῦ ἀτυχοῦς φιλαύτου.

Τὸ ἀνωτέρω μὰς ἐνθυμίζει τὸ ἐξῆς. Ὁ εἰσπράκτωρ τοῦ ἐπὶ τῶν εἰσοδημάτων φόρου, παραιοῦσεται πρὸ εὐειδестаῆτος ἠθοποιοῦ.

— Ποία εἶναι ἡ περιουσία σας κυρία μου; — Ἡ ἠθοποιὸς μειδιῶσα ἐρωτύλως. — Ἡ μορφή μου εἶναι ἡ περιουσία μου, κύριε! — Τότε θὰ τὴν φορολογήσωμεν, ἀπαντᾷ ἡδυπαθῶς ὁ ὑπάλληλος, τυπῶν τὰ αυχηρὰ χεῖλη του ἐπὶ τῆς δρασεως παρεῖας τῆς ἠθοποιοῦ. Αὕτη καθίσταται ἐμμανής. — Ἄθλιε! αὐτὸ εἶναι παράνομον! ἀναφωνεῖ. — Παράνομον; Ω! ἔχετε δίκαιον! Πρέπει νὰ γείνη διπλότυπον. Καὶ ἡ ἑτέρα ροδαλὴ παρεῖα, ἐκκυτηρίασθη ὑπὸ τῶν ἰδίων χειλέων.

Ἡ κυρία Α. λαβοῦσα μέρος ἐν τινι συναυλίᾳ, ἔψαλε τόσον ἐπιτυχῶς ὥστε τὸ ἀκροατήριον ἐπέμεινε ν' ἀκούσῃ ἐκ δευτέρου τὸ ἄσμα της.

Ὁ περιεργὸς συζυγὸς της ἐρωτᾷ τὸ ἐκείθεν ἐπιστρέψαν θυγάτριόν του πῶς ἔψαλεν ἡ μαμμά. — Ω! πολὺ κακὰ, παπᾶ! Γρατὶ τὴν ἔβαλαν τὴν καμμένην τὴν μαμμά, νὰ εἰπῇ τὸ τραγοῦδι πάλι ἀπὸ τὴν ἀρχήν.

Ἐν ἐστιατορίῳ ἀγγλικῷ ἀτμοπλοίου πρὶν τοῦ γεύματος.

Ὁ πλοίαρχος. Πρὸς ἱερέα κωφαίνοντα ὀλίγον. — Εὐλόγησον πάτερ ἅγιε! Ὁ ἱερεὺς. (εὐμενῶς) Αὐγὰ καὶ χοιρομῆρι! Ὁ πλοίαρχος. (μεγαλοφώνως). Εὐλόγησον, παρακαλῶ! Ὁ ἱερεὺς. (ὀργίλως) Αὐγὰ καὶ χοιρομῆρι! Γενικὸς γέλως περὶ τὴν τράπεζαν.

Ὁ αἰσθηματικὸς φίλος Β. ἀρέσκειται νὰ ἐκφράζεται πάντοτε δραματικῶς. Ἄλλ' ἡ ἐκφρασις αὕτη ἡ τετορευμένη ἀποτελεῖ μεγίστην ἀντίθεσιν πρὸς τὴν χονδροειδῆ φυσιογνωμίαν του, ἰδίως πρὸς τὰ ὀγκωδέστατα χεῖλη του.

Ἐσπέραν τινα ἐγευματίζομεν ἀμφότεροι παρὰ τινε Ἀγγλικῇ οἰκογενεῖᾳ. Ὁ φίλος μου κατὰ τὸ σύνθημα ἤρχισε νὰ ὁμιλῇ ποιητικῶς. Μεταξὺ ἄλλων κατηγορεῖ ὅλας τὰς Ἀγγλίδας ὡς ἐχούσας αἰσθημα μόνον πρὸς τὴν ὕλην.

— Καὶ τὸ ἰδικόν σας αἰσθημα ποῦ ἐγκριταί παρακαλῶ, ἐρωτᾷ μία περιεργὸς Miss. — Τὸ αἰσθημά μου; Τὸ αἰσθημά μου; ἀπαντᾷ τραγικῶς ὁ Β. Ἐγκριταί εἰς τὴν καρδίαν. . . — Μόνον; ἐρωτᾷ ἐπιμόνως ἡ ἰδία Δεσποινίς; — Ω! τότε ἐννοῶ ὅτι ἔχετε πολὺ μέγα αἰσθημα! ἀπαντᾷ δηκτικῶς αὕτη. (ἱστορικόν.)

Εἰς ἐξετάσεις. Διδάσκαλος. Ποία ἦτο ἡ αἰτία τῆς πτώσεως τοῦ Ἀδάμ ἐκ τοῦ Παράδεισου; Μαθητής. Δὲν . . . Δὲν . . . ἔθυμούμαι . . . — Μὰ παιδί μου δὲν εἰξεύρεις ποῖος ἦτο ἐκεῖνος ὁ καρπὸς ὁ ὁποῖος τὸν ἔκαμε νὰ ὀλισθήσῃ, εἰς τὸ ἀμάχημα; — Νὰ ὀλισθήσῃ; . . . Ἦτο . . . πορτοκαλόφλουδα . . .

John-Bull.

ΤΟ ΚΟΡΟΪΔΟ.

Ὁ κύριος Τσιτσιμπάκος καὶ ὁ κύριος Τσιρτσιμπερέτας καὶ οἱ δύο σπουδασταί, ἦσαν ὁ Δάμων καὶ ὁ Φιντίας τῶν καθ' ἡμᾶς ἡμερῶν, ἀχώριστοι φίλοι, δυάδα ὁμοούσιος καὶ ἀδιάσπαστος.

Ἦσαν πρὸς τοὺς ἄλλους καὶ σύνοικοι. Ἐξῆπνα παιδιὰ καὶ τὰ δύο. Ὅταν, ὡς ἄνθρωποι καὶ αὐτοὶ ἤρχοντο ἐνίοτε εἰς λόγους ἢ μεγαλειτέρα ὕβρις τὴν ὅποιαν ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον, ἦτο τὸ:

— Τι κούναγιε ἡ μάνα σου καὶ δὲν ξεσπέπαζε νὰ ἰδῇ. Ἦτο δὲ ὁ εἰς Μεγαρθέν, ὁ δ' ἕτερος Καλαμπακῆθεν. Ἦσαν στυλάνθρωποι καὶ οἱ δύο. Δηλαδὴ ἔκαμεν ὁ εἰς τοῦ ἄλλου, τὸ παλληκάρι, ἐνῷ ἀκριβῶς ὁ εἰς ἔλεγε τοῦ ἄλλου ὅτι δὲν ἦτο παλληκάρι. Ὁπωσδήποτε ἦσαν καὶ οἱ δύο παλληκάρια.

Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν περὶ τὸ μεσονύκτιον ἦσαν ἀμφοτέροι ἐξηπλωμένοι εἰς τὰ κρεβάτια των ἐπιστρέψαντες ἐκ τῆς Αἰδῆ τοῦ Ἄντρου τῶν Νυμφῶν, φαίνεται δὲ, ὅτι καθ' ἑδὸν εἶχον λογαφῆρει.

Καὶ ὁ μὲν Τσιρτσιμπερέτας ἔλεγε κουκουλωμένος μὲ τὸ σεντόνι μέχρι μύτης φόβῳ κωνώπων. — Χίλιαις φοραῖς σοῦ εἶπα νὰ τραβήξῃς χεῖρι ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐπιχειρήσει, γιὰ νὰ μὴ γίνωμε ἀπὸ δύο χωριὰ, καθ' ὅς καὶ εἴμεθα.

Ὁ δὲ Τσιτσιμπάκος ἀπήντα: — Τὰ ὑπερκείμενα τῶν ὑποκειμένων, λέγει τὸ Ρωμαϊκὸν Δίκαιον. Ἐγὼ δικαιοῦματα κτήσεως καὶ κατακτήσεως, σὺ εἶσαι ὑστεροερχόμενος. Δευτεροῦχος. Ζητεῖς νὰ μοῦ κατάρχησ, ὅτι κατέχω. Θέλεις, μ' ἄλλους λόγους νὰ μοῦ κάμῃς καταπάτησιν οἰκοπέδου.

— Αὐτὰ εἶνε λόγια τῆς καρβάνας. Πρέπει ν' ἀποσυρθῇς σὺ. Ἐνταῦθα, κύριε, εἶνε συζήτησις περὶ ἀντικειμένου τοιοῦτου πράγματος, ποῦ δυνατόν νὰ καταλήξωμεν μέχρι σκοτωμοῦ, καθόσον καὶ σὺ θὰ σκοτωθῇς κ' ἐγὼ θὰ ζήσω. Ἐνόησες; Ἄν δὲν ἐνόησες, αὐτὰ σοῦ τὰ λέγω, διὰ νὰ σοῦ δώσω νὰ ἐνόησῃς.

Ἐπὶ τῇ ἀπειλῇ ὁ Τσιτσιμπάκος ἀνεπήδησε τῆς κλίνης του μὲ τὴν νυκτικὴν του ποικαμίσα, τὴν μόλις κατερχόμενὴν μέχρι τοῦ ὀμφαλοῦ του, ἄγριος, φρενήρης, μὲ σάλια στὸ στόμα, δρᾷττει τὴν μαξιλάρα του, τὴν θέτει κατ' ἀρχὰς πρὸς ὑπεράσπισιν ὡς ἀσπίδα πρὸ τοῦ στήθους του.

Ἐπὶ τῇ θεᾷ τῆς κατ' αὐτοῦ παρασκευαζομένης ἐφόδου πετιέται ἀμέσως ἐπάνω καὶ ὁ Τσιρτσιμπερέτας, μπερ-

δεύεται εἰς τὰ σεντόνια του καὶ ξαπλώνεται χαμαὶ ὡς Λάζαρος σαβανωμένος.

Τότε λαβὼν καιρὸν κατάλληλον ὁ Τσιτσιμπάκος τοῦ ἐκσφενδονίζει κατὰ κέφαλα τὸ προσκέφαλον.

Ἐγείρεται τότε μένεα πνέων ὁ Τσιρτσιμπερέτας καὶ δρᾷττει τὴν μακρὰν του μαξιλάρα.

Ὁ Δάμων καὶ ὁ Φιντίας, οἱ δύο ἀχώριστοι φίλοι ἄρχονται τότε τὴν προσκεφαλομαχίαν.

Ἐν τῇ ἐξάψει τῆς μάχης τὰ προσκέφαλα κουρελιάζονται καὶ μένουσιν μόνον αἱ φόδραις εἰς τὰς χεῖρας των.

Πίπτουν κάτω καὶ δρᾷττονται ἀμοιβαίως ἐκ τῆς κόμης. — Ἀρσέ με, κράζει ὁ εἰς, νὰ σ' ἀφήσω.

— Ὅχι, ἀρσέ με σὺ πρῶτος, λέγει ὁ ἄλλος. — Λίγο λίγο νὰ μ' ἀφήνῃς σὺ καὶ λίγο λίγο κ' ἐγὼ χεῖρι μὲ χεῖρι.

— Καὶ ὅταν σηκωθῶμε ξανακιανόμεστε, καὶ οὕτω διαλύομεν τὴν μονομαχίαν.

— Μὴ μοῦ τὰ τραβᾷς, μωρὲ, θὰ σὲ δαγκάσω.

— Μὴ μοῦ τὰ σφίγγῃς, θὰ σὲ φάγω.

— Ἀρσέ με.

— Μόλαμε.

— Θὰ σὲ βαρέσω.

— Μολάρουμε;

— Μολάρουμε.

— Λόγον τιμῆς;

— Λόγον τιμῆς.

— Μόλα.

— Μόλαρα. Μόλα καὶ σὺ.

— Μόλαρα.

Οἱ δύο μονομάχοι ἐγερθέντες ἀντίκρουσαν ἀλλήλους βλοσυρῶς,

— Τώρα τί θέλεις νὰ σοῦ κάμω, λέγει ὁ Τσιτσιμπάκος πρὸς τὸν Τσιρτσιμπερέτα, θέλεις νὰ σοῦ φάγω τὸ μάτι;

— Ἐμένα; ἀπαντᾷ ὁ Τσιτσιμπάκος, ἐμένα θὰ φοβερίσῃς; Τί νὰ σοῦ κάμω ποῦ ἔσπασε ἡ μαξιλάρα εἰδὲ, θὰ σοῦ σπάζω τὸ κεφάλι.

— Ρε τραβᾷ ἀπὸ 'κει. Ἄει κοιμήσου.

— Ξέρεις, κκουμοῖρη, τί σοῦ κάμω; Σηκονομικὴ καὶ φεύγω καὶ σ' ἀφήνω μοναχόν, καὶ τότε νὰ ἰδοῦμε πῶς θὰ κοιμηθῇς μόνος ποῦ φοβᾷσαι.

— Φεύγεις, ἄθλιε; Καὶ δὲν φεύγεις; Ἡ δὲν γνωρίζεις ὅτι τὸ σπίτι τὸ προστατεύει τὸ Σύνταγμα, τὸ ὁποῖον λέγει, ὅτι ὁ οἶκος τοῦ πολίτου εἶνε ἄσυλον.

— Δὲν τ' ἀκούω ἐγὼ αὐτὰ. Θὰ κάμῃς ἀποχὴν;

— Τὸ βλέπεις αὐτὸ ἐδῶ τὸ στρώμα, σὲ κάμω τ' ἄλατιοῦ μ' αὐτὸ, ἂν ἐπιμένῃς.

— Κάμωμε μονομαχίαν;

— Ἐναντίον τίνος;

— Κάμωμε. Μὲ τί;

— Μὲ ὄρκους.

— Ἐμπρός.

— Ἐμπρός. Λέγε ὅ,τι θὰ λέγω καὶ ἐγὼ. «Ὀρκίζομαι. . .»

— Ὀρκίζομαι.

— Ὅτι δὲν θὰ ἐπιθυμήσω.

— Πιθυμήσω.

— Τὴν γυναῖκα τοῦ ἄλλου, κατὰ τὰς δέκα ἐντολάς.

— Ντολάς. Τῶπα.

— Λοιπὸν ἡ Τασίτσα ἀπὸ σήμερα καὶ εἰς τὸ ἐξῆς εἶνε γυναῖκα δική μου, διότι ἔχω ἀπόφασιν νὰ τὴν πάρω, καὶ σὺ, κατὰ τὰς ἐντολάς, πρέπει νὰ ἀπέχῃς πάσα ἐπι-

θυμίας ἀφορώσης τὴν γυναῖκα τοῦ ἄλλου, ὃ ἐστὶ τῆς δικῆς μου.

— Γυναῖκα δική σου; Ἐπὶ τί τσαμπουνίζεις; Δική σου εἶνε, ἢ δική μου;

— Δική σου;

— Δική μου.

— Νὰ λοιπόν.

Καὶ αὐθωρεὶ γίνεται δευτέρα ἐκδοσις πάλης, ἐπηυξημένη καὶ ἐπιδιωρωμένη, διότι αὐτὴν τὴν φορὰν ἐπαίξαν τῆς γροθιαῖς, ἐν τῇ ραγδαίᾳ βροχῇ τῶν ὀπίων ὁ Καλαμπάκιώτης ἐσπασε τὴν μύτη τοῦ Μεγαρίτου.

Ἡ πρώτη λοιπὸν ἀναίμακτος μάχη ἐγένετο ἤδη αἱματηρά, εἰς δὲ τὴν θέαν τοῦ αἵματος ὁ Τσιτσιμπάκος σπεύδει νὰ φέρῃ λεκάνην πλήρη ὕδατος, βοῶν:

— Χῶσε τὴ μύτη σου μέσα νὰ σοῦ περάσῃ. Αὐτὸ δὲν εἶνε τίποτα, ἔγεινε γιὰ νὰ βάλῃς γινῶσι.

— Ἐέρεις, μουρμουρίζει ὁ Τσιτσιμπάκος, πλήρης θυμοῦ, τί σοῦ κάμω; Ἄν μουσπασες σὺ τὴν μύτη, σοῦ σπάζω ἡ γὰρ τὰ μούτρα.

Καὶ σὺν τῇ ἀπειλῇ γρόνθος στιβαρὸς κατήλθεν ἐξ ὕψους Τσιτσιμπάκος ἐπὶ κρανίου Τσιτσιμπερέτα.

Τότε πλέον ἤρχισε ἡ τῆς Πλέβνας μάχη.

Δὲν ἐμάχοντο μόνον μὲ τὰς χεῖρας ἀλλὰ καὶ μὲ τὰ πόδια.

Αἱ κλοτσαῖς ἐπήγαινον καὶ ἤρχοντο.

Ἐν τῇ πάλῃ ἀναποδογυρίζουν τὴν λεκάνην, τὸ αὐροδοχεῖον καὶ θαύουν τὴν λάμπα.

Τὰ νερὰ διαχυθέντα ἐπὶ τοῦ πατώματος ἔρρευσαν διὰ χαραμίδων εἰς τὸ εἰσόγειον πάτωμα.

Τὸ κοιμώμενον ἀνδρόγυνον ἐεὶ τοῦ προσώπου τοῦ ὀπίου ἐπεσε ἡ ξαφνικὴ ἐκείνη ραγδαία βροχὴ ἐξεγείρεται ἐντρομον καὶ τρέχει ἐπάνω, ὅπου σκηναὶ τραγικαὶ συνέβαινον, διότι τὸ πετρέλαιον τῆς θραυσθείσης λάμπας διασκορπισθὲν ἐπὶ τοῦ πατώματος ἐφλέγετο ὡς πύρινος ποταμός.

Ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ πυρὸς ὁ μὲν Τσιτσιμπάκος ἀνελθὼν ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐρύσα δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τῶν πνευμόνων του ὅπως κατασῶσῃ αὐτὸ, ὁ δὲ Τσιτσιμπερέτας τρέχων νὰ ἐξέλθῃ ἐμπερδεύθη εἰς τὸ σῶθρακόν του τὸ ὀπίον εἶχε καταρρέυσει εἰς τοὺς πόδας του, (διότι ἐσπασε τὸ κουμπὶ) καθ' ἣν στιγμὴν κατήρχετο τὴν σκαλα, καὶ κατεκρημνίσθη αὐτῆς μετὰ ἀγρίων κραυγῶν.

Τὸ περιχυθὲν ἀνδρόγυνον βλέπει πρὸ αὐτοῦ μακρὸν πλατὺν ἐξαπλούμενον τὸν Τσιτσιμπερέτα ἐν Ἀδαμιαίᾳ στολῇ.

Πρὸ τοῦ θεάματος ἡ μὲν γυνὴ κλείει τὰ μάτια τῆς, ὁ δὲ ἀνὴρ ἀντιθέτως τὰ διανοίγει ἐξ ἐκπλήξεως, ἐνῶ ὁ Τσιτσιμπερέτας σχεδὸν κλαυθμηρῶν ὑπετραύλιζε.

— Ἄου, ἄου, κατασκοτώθηκα, χάρεσα σὲ κακὴ μεριά.

Πόθεν προήλθον ὄλαι αὐταὶ αἱ τραγικότητες;

Ἐκ τῆς Τσιτσιμπερέτας ἡς ἐρῶντο ὅτε Τσιτσιμπερέτας καὶ Τσιτσιμπάκος.

Ποία δὲ αὐτὴ ἡ Τσιτσιμπερέτας ἡ πολυθρύλλητος;

Ὡ εἶνε ἱστορικὴ, καὶ τὴν ἱστορίαν αὐτῆς θὰ σᾶς τὴν διηγηθῶ μεθάρσιο, ὅτε θὰ μάθητε καὶ τίς ἐκ τῶν δύο ἀγωνιστῶν εἶνε τὸ κορδίδο.

(Ἐπεται τὸ τέλος).

Παληάνθρωπος.

ΑΣΘΕΝΕΙΑΙ ΑΠΟΚΡΥΦΟΙ

θεραπεύονται ριζικῶς διὰ τῆς μεθόδου μου ἐχούσης ὡς βάσει τὰς νεωτάτας ἐπιστημονικὰς ἐρεῦνας, καὶ ἐν ταῖς μᾶλλον ἀπελπιστικαῖς περιπτώσεσι, ἀνευ οὐδεμιᾶς ταραχῆς τῶν λειτουργιῶν τοῦ σώματος. Θεραπεύω ἐπίσης τὰς δυσαρέστους συνεπειὰς τῶν ἁμαρτημάτων τῆς νεότητος, τῶν νευρώσεων καὶ τῶν ἀδυναμιῶν. Ἐχευμθία πλήρης. Παρακαλεῖσθε νὰ πέμψητε ἀκριβῆ περιγραφὴν τῆς ἀσθενείας.

Dr BELLA Paris. 6 Place de la Nation, 6

Πρὸς πάντας ὅσοι πάσχουσιν ἐξ ἐπιληψίας, συσπᾶσεων ἢ νευραλγιῶν συνιστῶμεν συντόμως τὴν παγκοσμίως γνωστὴν καὶ σχεδὸν θαυματουργοῦσαν μέθοδον τοῦ καθηγητοῦ Ch. Albert 29. Avenue de Wagram. Ὅλοι λοιπὸν οἱ ἀσθενεῖς ὡς ἀποταθῶσι πρὸς αὐτὸν μετ' ἐμπιστοσύνης, καὶ πολλοὶ ἐξ αὐτῶν θὰ ἐπανεύρουν τὴν υγίειαν, ἣν εἶχον ἀπελπισθῆ ποτὲ νὰ ἐπανεύρωσι. Ἡ θεραπεία διενεργεῖται δι' ἀλληλογραφίας μετὰ λεπτομερῆ ἀνακοίνωσιν τῆς ἱστορίας τῆς ἀσθενείας. Ὁ καθηγητὴς κ. Ch. Albert δὲν δέχεται ἀμοιβὴν, εἰμὴ ἀφ' οὐ προέλθωσι διὰ τοῦ τρόπου τῆς θεραπείας του σπουδατὰ ἀποτελέσματα.

ΟΙΝΟΙ ΑΔΕΛΦΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Ὁδὸς Σταδίου ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΑΠΟΘΗΚΗ Ὁδὸς Σταδίου
(Ἀπέναντι τοῦ Ταχυδρομείου)

ΟΙΝΟΙ ΛΕΥΚΟΙ ἀρωματικώτατοι, λεπτότατοι, νέκταρ διὰ θεοῦς, ποιήσεις τῶν τραπέζων, μὲ τὰ φρούτα ἰδίως ἀπαράμιλλοι.

ΟΙΝΟΙ ΜΕΛΑΝΕΣ πλήρεις ζωῆς, δυναματικοὶ, βάλασμον, μὴ φέροντες καμμίαν ζάλην, ἄδουλοι.

ΕΚΑΣΤΗ ΦΙΑΛΗ λευκοῦ τιμᾶται μόνον 90 λεπτῶν.

ΕΚΑΣΤΗ ΦΙΑΛΗ μέλανος τιμᾶται μόνον 1 δραχμῆς.

ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὴν Κεντρικὴν Ἀποθήκην διότι ἡ μεγίστη δημοτικότης τῶν οἴνων τούτων προκαλεῖ τὰς παραποιήσεις.

ΟΙΝΟΙ ΑΔΕΛΦΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΑΠΟΘΗΚΗ

Ὁδὸς Σταδίου ἀπέναντι τοῦ Ταχυδρομείου.